

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֵהָר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי מוֹת

תּוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תִּשּׁוּב.
- ב. אֹר הַזֵּהָר מִחֻלְק.
- ג. זֵהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמְרֵי חַז"ל זֵהָר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֻבֵּר וּרְמ"א מִחֻלְק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפּוּרֵי הַזֵּהָר, סְפּוּרֵים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֵּהָר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְּנֵי יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזַכֵּה הַרְבֵּים כְּהַלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֵּהָר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיְרַאֲת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וּלְלַמּוֹד מִקְדָּשִׁת וְצַדִּיקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֵּהָר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיע"א.

וַיֵּצֵא לְאֹר עַל יְדֵי "מְפַעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמוֹשׁ תּוֹבֵב" א

הַשְּׂרִי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

קדור ועמוד מקצועי

0527615936

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ד.....זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי.....
- ה.....אוּר הַזֹּהַר הַמְּחַלֵּק.....
- ז.....הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשָּׁה).....
- ט.....שְׁלַחַן עָרוּף הַלְכוֹת שְׁבַת מְחַבֵּר וּרְמ"א.....
- יא.....שְׁבַת בּו תְּשׁוּב.....
- יט.....זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבַת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- יז.....מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?.....
- יט.....לְשׁוֹן הַרְעָה עַל הַצְּדִיקִים.....
- כא.....הַשְּׁבַת בִּישְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כג.....סַפְּוּרֵי הַזֹּהַר.....
- כה.....בְּדַרְכֵי הַזֹּהַר.....
- כז.....כְּבוֹד הַתְּפִילָה - לְסַפֵּר תְּהִלוֹת ה' וְנִפְלְאוֹתָיו.....
- כט.....מִזְכָּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לא.....אַגְרוֹת הַזֹּהַר.....

זְכוּת דְּבַר יוֹחֵאִי

וּכְבֵר תִּקַּן הָאִי גִבְרָא קְדִישָׁא הַחֲכָם הַכּוֹלֵל, עֲנוּתוֹן כְּהֵלֵל, מ"ר נִיהוּ רַבָּה הֲרַב יִצְחָק אֶלְפִינְיָה ז"ע (וְעִין בְּסֵפֶר "הַתְּקַבְּצוֹת הַזּוֹהַר" אִיךָ בְּתַפְלוּתוֹ עִם עוֹד צְדִיקִים עֲצַר אֶת הַשּׁוֹאָה שְׁלֵא תִכְנַס לְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל), לְלַמּוֹד בְּחִבּוּרָה כָּל אֶחָד חִלְקוּ וְעַל יַדֵּי זֶה יִסְיִמוּ כָּל הַחִבּוּרָה כּוֹלָה. עֵינֵי דְבָרֵי קְדָשׁוֹ בְּסִפְרוֹ הַטְּהוֹר "יֵאִיר נְתִיב".

כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְּשַׁתְּתֵפִים בְּחִלּוּקַת סֵפֶר הַזּוֹהַר וּבְסִימוֹ [וְכֵן בְּש"ס וּמִשְׁנֵינֹת], כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וְעוֹשִׂים סְעוּדַת סִיּוּם כְּתַב בְּשִׁדְי חֲמֹד (מִמְּרַכְתָּ מ' סוּף כָּלֵל קצ"ח), וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הֲרַבָּה בְּנֵי אָדָם בְּשַׁתְּפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לְעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחֻלְקִים הִש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שֶׁחִלְקוּ בֵּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנֵינֹת, וְשׁוֹרְתָה הַדִּין נוֹתֵנָת שְׂיטוּל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוֹ לְמַד הִש"ס כּוֹלָא.

שְׂמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזּוֹהַר מְעִין שְׂמַחַת תּוֹרָה

הַצַּה"ק הַמְּקוּבֵּל הָאֱלוּקִי רַבִּי בְּרוּךְ מִמְּעוֹזֵיבוֹ, נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, נִהְגָּ בְּכָל ל"ג בְּעֶמֶר לְעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ. הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי בְּרוּךְ, נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, נִהְגָּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמֶר לְעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְאַחֲרֵי הַסִּיּוּם לָקַח הַסֵּפֶר הַזּוֹהַר בְּיַדֵּי קְדָשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵינָא דְקַדְשָׁהּ מִשְׂמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׂמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבְּ

א. לְקַבֵּעַ אֶת יוֹם הַסִּיּוּם לְיוֹם שְׂמַחַת תּוֹרָה. וּבְסֵפֶר אֶתְקִינוּ סְעוּדַתָּא (חֲלַק סְעוּדַת הַיּוֹם הָעֶרְבָה 25) הִבִּיא, דְּבִקְצַת קְהִילוֹת נִהְגוּ "חִבְרַת ש"ס", כְּלוּמַר, הַחֲבֵרָה שֶׁהָיוּ מְחֻלְקִים אֶת כָּל מִסְכַּתוֹת הִש"ס בֵּין חֲבֵרִים, כְּדִי שְׂכָלֵם יִסְיִמוּ אֶת כָּל הִש"ס בְּיוֹם מְסֻיָּים, וְקִבְּעוּ אֶת יוֹם הַסִּיּוּם לְיוֹם שְׂמַחַת תּוֹרָה כְּדִי שְׂיִסְיִמוּ תּוֹרָה שְׂבִכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבִעַל פֶּה כְּאֶחָד, בְּיוֹם אֶחָד. - רוֹשְׁמֵי הַקּוּרוֹת כּוֹתְבִים, כִּי בְּיוֹם כ"ז נִסְוֹן תַּקְעָה הַחֲלִיטוֹ מְנַהֲיֵי חִבְרַת "גֵּר תְּמִיד" בְּבִיאֵלִיסְטוֹק, לְחַלֵּק אֶת הִש"ס בֵּין אֲנָשֵׁי הַחֲבֵרָה, כְּדִי שְׂכָלֵם יַחַד יִסְיִמוּ אֶת הִש"ס תּוֹךְ חֲצֵי שָׁנָה, הֵינּוּ עַד יוֹם שְׂמַחַת תּוֹרָה שֶׁל שְׁנַת תַּקְע"ו. וְכֵן מִיַּדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה עַד בִּיאַת הַגּוֹאֵל (סוּד ה').

ב. מִדַּעֲסָקִינוּ בְּהָאִי צְדִיקָא קְדִישָׁא, הַמְּקוּבֵּל הָאֱלוּקִי, רַבִּינוּ בְּרוּךְ מִמְּעוֹזֵבוֹ זִיע"א, מִן הַמַּעֲנִיין לְצַטֵּט כַּאֲן שְׁתֵּי סִיפּוּרֵי-פִלָּא, מֵהֶם נוֹכַל לְהִבִּין מַעֲט מְזַעִיר מְגוּדֵל קְדוּשָׁתוֹ וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל שְׁלוֹ. יְדוּע, שְׁדַרְכוּ בְּקוּדֵשׁ הָיָה לְבִזּוֹת, לְעַתִּים, אֲנָשִׁים מְסוּיָּים שְׁבָאוּ לְחַסוֹת בְּצִלוֹ, בִּיחּוּד בַּעַת שׁוֹלְחָנוֹ הַטְּהוֹר בְּשַׁבַּת-קוּדֵשׁ אוֹ בְּחַגִּים, וְהִלְלוּ הָיוּ מְקַבְּלִים זֹאת בְּאַהֲבָה גְּמוּרָה, בִּידַעַם שֶׁרַבֵּם הַגְּדוּל בּוֹדָאִי רוֹאָה עֲלֵיהֶם קְטוּרוֹגִים וְדִינִים שְׁשׁוּרִים עֲלֵיהֶם, וּבְדִיבּוּרֵי הַקִּשְׁיִם וְהַבּוֹטִים לְעֵינֵי כָל, בִּיטַל מַעֲלִיָּהִם דִּינִים קִשְׁיִים אֵלֶּה. הָיָה זֶה בְּאַחַת מִלִּילוֹת שַׁבַּת קוּדֵשׁ, בַּעַת נִיהוּל שׁוֹלְחָנוֹ הַטְּהוֹר. אוֹתוֹ שַׁבַּת הַתֵּאֲרַח אֲצִלוֹ אֶחָד מִמְּחֻתָּנוֹ הַצְּדִיקִים, אֲשֶׁר הִגִּיעַ אֵלָיו לְהַשְׁתַּתֵּף בְּשִׂמְחַת שְׁבַע בְּרֻכּוֹת לְנִשְׁוִאי צֶאֱצִאֵיהֶם, בִּיחּוּד בְּסַעוּדַתָּא דְחַקֵּל תְּפוּחֵין קְדִישֵׁין בְּמַחֲצֵתוֹ שֶׁל מְחֻתָּנוֹ הַקְּדוֹשׁ, רַבִּי בְּרוּךְ. בְּאַמְצַע עֵרִיכַת הַ"שׁוֹלְחָן", הַתְּבַטָּא רַבִּי בְּרוּךְ נִגַּד אֶחָד הַחֲסִידִים בְּבִיטוּיִים חֲרִיפִים נִגְדוּ, כְּדַרְכוּ בְּקוּדֵשׁ. וְהָיָה בְּשִׁמוּעַ אוֹרְחוֹ הַמְּשַׁךְ בַּעֲמוּד ו

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

גם בכל שבת תקבועו ללמוד שעור בזהר הקדוש

גם בכל שבת תקבועו ללמוד שעור בזהר הקדוש.

(הנהגות הרב רבי יעקב מליסא זכר צדיק לברכה אות ג')

אי אפטר להשיג סתרי האמונה שרשיה ועקריה כי אם בקבלת חכמת האמת והאמת המקבל שאי אפטר להשיג סתרי האמונה שרשיה ועקריה כי אם בקבלת חכמת האמת כי ממנה ישתלם המאמין בכל זה ובזולתה נמנע, ולזה יצטרך המאמין האמתי והעובד השלם אחר היותו תורני שלם להתעסק בחכמת הקבלה אשר היא נשמת התורה וממנה יעמד על סוד האמונה האמתית המסכמת עם הדת מכל צד ועל פונת התורה והרצון והחפץ בעבודת התפלה והמצוות ואחר עמדו על זה ישתדל להוסיף לקח ולהוליד תולדות וענפים דומים לשרשים אשר בידו אשר אין זה כפי השכל האנושי כי קצר קצרה ידו להשיג האמת לא יוכל בשום פנים אבל הוא כפי השכל האלקי לקיים פלפלת בחכמה זה דרך החיים אשר בו חיו ודרכו הנביאים והחכמים ואין הרצון בהקדמת התורה אבל החכמה האמתית ומניעת המודה תחלה כמניעת למוד הפילוסופיה תחלה לחושבים שהיא החכמה האמתית שלא ראו אור, כי מניעת למוד הפילוסופיה תחלה ראוי ומחייב לפי שהיא הורסת ועוקרת שרשי דת האמת ודרכה דרך המינות והעוסק בה קדם שיהיה תורני שלם בעל אמונה שלמה תביאהו לידי מינות וכפירות וכו'.

אבל החכמה האמתית חס ושלום שתוריש שום אמונה רעה או דעת נפסד אבל בהפך שתנחיל האמת והצדק ותשריש אמונות ודעות אמתיות בלב לומדיה ואף אם יקדימוה ללמוד התורה כי היא המוציאה לאור תעלומות התורה ועקריה מתזקת ותומכת שרשיה לפי ששתיהן עולות בקנה החכמה האלקית אבל טעם אחורה לפי שהתורה בגוף והחכמה כנשמה אליה וכשיקדים למוד התורה וידע המצוות ופרושן כפי מה שבאה בהן הקבלה מסיני ואחר כן יכנס לטייל בפרדס החכמה אז תחיל הנשמה בגוף כהגן וכסדר כי יעמד ויבין הסודות והסתרים ההם של כל מצוה ומצוה על בורין ואמתתן ולא יתבלבל שכלו אחר שקדם לו ידיעת הדברים אשר עליהם יורו הסתרים ההם וזה כדרך קדימת החמור לחול הצורה בו.

(עבודת הקדש להרשב"א חלק התכלית פרק יז)

המשך 'זכותא דבר יוחאי' מעמוד ד

בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון: "איך קען דיך, און די קענסט מיך" =
אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי" [טעמי המנהגים].

המחותן את הדברים, נבהל ושאל את מארחו הצדיק: ומה עם מאמר חז"ל: **המבזה את חבריו ברבים אין לו חלק בעולם הבא?! -** ענה לו רבי ברוך: את העולם-הבא שלי כבר הפקרתי מזמן לטובת אידישע קינדער (כני ישראל)! כן מסופר, כי בשעותיו האחרונות בחייו עלי אדמות, ישב כמנהגו תמיד ושקד בלימודו בספר הזהר הקדוש. ויהי כאשר הגיע לדברי הזה"ק: **"אית רוגזא ואית רוגזא; אית רוגזא דארו, ואית רוגזא דברוך" - יצאה נשמתו הטהורה לשמי -** מרומים, כאשר תיבת "ברוך" על לשונו הטהור, להתדבק בחיי החיים ברוך הוא.

המשך יבא

הַסְּכָמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער

ולא אמנע מלהעתיק איזה גרגרים ממה שדרשתי באסיפה של ועד הכשרות לפסח תשל"ט:

עס איז כדאי צו דערציילען בנוגע לשוחטים (מובא בספר זוהר דעת בשם הה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל) וואס הה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער דער איידעם פון הגה"צ ר' הלל קאלאמייער זצ"ל דערציילט אין זיין ספר שמרו משפט, פון איין ווידערליכען מאן פון די עשרת השבטים וואס איז געקומען צו הרה"צ ר' הלל ל"ש, און איז געווען ביי איהם אויף פסח שנת כתר, ער האט געברענגט מיט זיך א ספר מיט דעם נאמען ס' האביב (ר"ת אחינו בני ישראל בגולה) וואו עס איז געווען געשריבען פארשידענע ענינים, איך האב מעתיק געווען אביסעל וואס איז נוגע צו וויסען בדורינו: ער שרייבט:

ר' נתן אדלער האט געוואלט פסל'ען די שוחטים פון פראנקפורט, און מכניע זיין דעם חותם הס"א וואס איז שורה אויף שוחטים פסולים, בסוד פון על חרבך תחי' וגו'. אויב ער וואלט דאס דערגרייכט וואלט משיח געקומען, נאר, דער ס"מ האט אויפגעשטעלט אויף איהם קצבים וואס האבען אים גערודפ'ט און ער האט געמוזט אנטלויפען פון פד"מ ע"כ...

עס איז כדי מתבונן צו זיין אין די מעשה, ווייל כמה נביאים מתנבאים בסגנון אחד, דעריבער וועלען מיד ברענגען נאך א מעשה וואס איך האב געהערט בשם מרן האדמו"ר מבעלזא זצ"ל, זייענדיג אין געטא איז צו איהם געקומען א איד און געשריגען: רבי, איר זעהט וואס טוט זיך, אידיש בלוט גיסט זיך ווי וואסער, פאר וואס טוט איהר גאר נישט? פאר וואס זענט איהר נישט מתפלל? האט דער רבי געענטפערט: וואס הייסט איך טו נישט.

האט ער געענטפערט: עס שטייט ביי די מלחמת עמלק "והי' כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל, וכאשר יניח ידיו וגבר עמלק" (שמות, פ' בשלח), ווען משה האט געהאלטען די הענד פארשפרייט אין די הויך האבען זיך אידען געשטארקט, שטייט דארט "וידי משה כבדים וכו' ואהרן וחור תמכו בידי וכו'". משה'ס הענד זענען געווארען שווער פון די שווערע מלחמה און אנגעהויבען ארפפאלען. נאר אהרן און חור האבען זיי אונטערגעהאלטן.

האט דער רבי געזאגט: עס איז היינט נישט דא קיין תומכים ע"כ. ווען מיר ציען א פאראלעל פון די ווערטער פון הייליגען דברי חיים וואס זאגט אז וועגען שוחטים

פסולים זענען כמה קהילות ארויס פון דת איז די כוונה, זיכער געווען אויף אזעלכע קהילות ווי פראנקפורט און אנדערע קהילות פון דייטשלאנד וואס אין צייט פון ר' נתן אדלר איז פראנקפורט געווען א עיר ואם בישראל, וואס איז אדויס פון דארט ר' נתן אדלר, דער חתם סופר, הגאון ר' זלמן עמדין זצ"ל.

60-70 יאר שפעטער, בסוף ימיו פון דברי חים ווען ר' שמשון רפאל הירש האט געוואלט אויפשטעלען א קהלה אין פראנקפורט, האט ער שווער געקענט טרעפן א מנין שומרי שבת, און דער ד"ח זאגט אז דאס איז געקומען וועגען שוחטים פסולים!

דער ספר האביב פון די בעלי רוח הקודש פון די עשרת השבטים זאגען בפירוש אז אין פראנקפורט איז געווען שוחטים פסולים, וואס דער חותם הס"א איז געווען אויף זיי בסוד ועל חרבך תחי', און רבי נתן אדלער האט זיי געוואלט פסל'ן מכניע צו זיין די ס"א נאר די קצבים האבען אים פאר יאגט, זענען געבליבען די שוחטים פסולים און געגעבען חיות וואס איז די שווערד פון די ס"א וואס דארך עם איז דער עולם נתפטם געווארען מיט נבילות וטריפות און נטמטם געווארן. דארך דעס האט דער בעל דבר זיך געקענט גובר זיין און מסית זיין צו די ערגסטע עבירות ביז גאנצע קהילות זענען ארויס פון דת ר"ל. וואס רבותי איז געקומען לאחר זה? שלמה הע"ה זאגט אין קהלת "מקום המשפט שמה הרשע" (קהלת ג' ט') דארט ווי דער משפט איז געווען ווי די גזירה, איז געווען דארט איז געווען דאס רשעות. יעצט רבותי, לאמיר זיך מתבונן זיין, די ביטערע גזירה פון די צווייטע וועלט מלחמה איז געקומען פון דייטשלאנד און דארט איז געווען דאס רשעות, פון דארט איז געקומען די השכלה הארורה וואס האט אפגעשמד'ט מיליונען אידען ר"ל, ווי איז געקומען אז די רייד פון אזעלכע אויסווארפען זאלן האבען אזא השפעה? דורך דעס וואס פריער האט דער בעל דבר ערלעדיגט די שוחטים און דער עולם איז נתפטם געווארען מיט נבילות וטריפות. דאן, איז שוין לייכט אנגעקומען אלעס, און דאן דער חלף וואס איז נישט געשארפט געווארען ווי געהעריג ביי די בהמות האט געשארפט די שווערד פון בעל דבר וואס איז דער שר פון עמלק און דורך העם האט דער דייטשער רשע וואס איז געווען עמלק און ער האט געקענט אויסקוילען מיליונען אידען ר"ל ע"כ". ווי עס האט געזאגט דער בעל רוח הקודש דער בעלזער רבי זצ"ל.

און דאס איז באמת א גמרא מפורשת אין קדושין (פ"ב ע"א) כשר שבטבחים שותפו של עמלק, דער בעסטער פון די קצבים איז דער שותף פון עמלק. רש"י איז מפרש דעם טעם. ווייל - ספיקי טריפות באות לידו וחס על ממונו ומאכילן - עס קומט צו איהם טריפות און עס איז איהם א שאד אויף זיין געלט, און גיט זיי צו עסען פאר אידען, און דעריבער רופען איהם חז"ל שותפו של עמלק וואס דער ציל פון עמלק איז צו ברענגען א כליון ח"ו ווי המן הרשע און דער דייטשער רשע ימ"ש, און די שוחטים פסולים זיינע זיינע שותפים אין דעם.

א. אמר המו"ל: עס איז ידוע די מעשה מיט מיין טאטען ע"ה וואס מו"ר כ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר שליט"א [זי"ע] האט געזאגט אז נאר צוליב די שוחטים איז ער אוועק... 17 ס"ת זענען פארברענט געווארען בתוך די שלשים ועוד, און אלעס צוליב די שוחטים.

המשך בעמוד י

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֶר הַלְמוּד לְשַׁבַּת אַחֲרֵי מוֹת

- המשך סימן שו - באיזה חפצים מותר לדבר בשבת**
- א.** מותר למדוד בשבת מדידה של מצוה כגון למדוד אם יש במקוה מ' סאה ולמדוד אזור מי מי שהוא חולה וללחוץ עליו כמו שנוהגים הנשים מותר דהוי מדידה של מצוה:
- ה.** הרהור בעסקיו מותר ומכל מקום משום עונג שבת מצוה שלא יחשוב בהם כלל ויהא בעיניו כאלו כל מלאכתו עשויה:
- ט.** אסור לומר לאינו יהודי שילך חוץ לתחום בשבת אחר קרובי המת שיבואו להספידו אבל חולה דתקיף ליה עלמא ואמר שישלחו בעד קרוביו ודאי שרי:
- י.** להחליף משכון לאינו יהודי בשבת מותר אם הוא מלבוש ויוציאנו האינו יהודי דרך מלבושו (ועיין לקמן סימן שכ"ה):
- יא.** מותר לקנות בית בארץ ישראל מן האינו יהודי בשבת וחותרם ומעלה בערכאות. הגה: שלהם בכתב שלהם דאינו אסור רק מדרבנן ומשום ישוב ארץ ישראל לא גזרו (אור זרוע):
- יב.** מותר להכריז בשבת על אבדה אפילו היא דבר שאסור לטלטלו. הגה: ומותר להתיר חרמי צבור בשבת אף על פי שאינו לצורך שבת הואיל והוא יום כנופיא לרבים הוי כעסקי רבים דשרי לדבר בהם (אגור) אבל אין מחרימין בשבת כי אם מדבר שהוא לצורך שבת (אגודה פרק כ"ג):
- יג.** להכריז בשבת על קרקע הנמכר שכל מי שיש לו זכות עליו יבוא ויגיד ואם לאו יאבד זכותו אסור. הגה: וכן אסור להכריז יין בשבת דהוי כמקח וממכר (מהרי"ל):
- יד.** מי ששלחו לו שהוציא אתו מביתו בשבת להוציאה מכלל ישראל מצוה לשום לדרך פעמיו להשתדל בהצלתה ויוצא אפילו חוץ לשלש פרסאות ואי לא בעי בית דין גוזרין עליו (ועיין לקמן סימן שכ"ח סעיף י')

המשך בעמוד יד

זהר
השבת

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער מעמוד ה

זעהען מיר אז אין כשרות איז אפהענגיק דער גייסטיגער און פיזישער קיום פון כלל ישראל. אזוי איז אויך מבואר אין רש"י סוף פ' קדושים ווי עס שטייט, איהר זאלט אייך נישט פארמיסען אין בהמות און עופות טמאים "והייתם קדושים וכו', ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי" - איהר זאלט זיין הייליג פאר מיר און איך האב אייך אפגעזונדערט פון די פעלקער צו זיין פאר מיר. זאגט רש"י (פון תורת כהנים) אויב איהר וועט זיין אפגעזונדערט פון די גוים זענט איהר מיין, און ווען נישט זענט איהר פאר נבוכדנעצר און זיינע חברים ע"כ. דאס הייסט אויב מען וועט נישט נזהר זיין, זיך מבדיל צו זיין געהעריג פון כשר און טריפה איז מען אויסגעשטעלט צו געפאר פון די גוים וואס באדראָען אידען ח"ו, ווי נבוכדנצר און זיינע חברים.

און מיר וועלען מסיים זיין מיט א מעשה פון חפץ חיים. אין א שטעטעל נישט ווייט פון ראדין איז פסול געווארען די מקוה און האט קיינעם נישט געהארט איר צו פאררעכטען איז דער חפץ חיים אריבער געפארען אין יענער שטאט. קומענדיג אהין האט ער געשיקט צונויפרופען די גאנצע שטאט אויסרופענדיג אז דעד חפץ חיים איז דא און גייט זאגען א דרשה אין שוהל. הערענדיג דאס, האט יעדער געשלאסען די געשעפטען און געקומען הערען דעם חפץ חיים, האט דער חפץ חיים געזאגט: רבותי! ווען איך וועל קימען אויף דעם עולם העליון וועט מען מיך פרעגען: וואס איז דיין נאמען? וועל איך ענטפערען: ישראל מאיר, וועט מען מיר פרעגען: האסטו געוואוסט אז דא אין שטעטעל איז די מקוה פסול? וועל איך זאגען: יע, וועט מען פרעגען: און וואס האסטו געטוהן צו דעם? וועל איך ענטפערען: איך בין געפארען צו זיי און זיי געזאגט און זיי האבען מיר נישט געוואלט פאלגען! גיט מיר בכתב אז איך האב אייך געווארענט!.

רבותי. מיר אפעלירען דא צו אייך מחזק זיין און צו העלפען דעם ענין נשגב פון כשרות, וואס איז ליידער אזוי פארלאזט. וועט איהר נישט ענטפערען אונזער אפיל, איז אנחננו את נפשינו הצלנו, ווייל מיר האבען אייך געווארענט און איהר האט נישט געפאלגט, וועט איהר הערען און העלפען, וועט איר געבענטשט ווערען מיט די ברכה פון ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת (ע"כ הדרשה?).

ב. רוח הקודש גלוי - מאיש קדוש - בשחיטות, ובאכילת מצות בפסח

בספר זוהר דעת דף ס"ג מביא מספר דרך הנשר, (ומובא ג"כ בספר שמרו משפט - שיחות דף ע"ב) וז"ל: כ' בס' דרך הנשר בשם הגאון ר' יצחק ראב"ד ווערבא שהה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל (חתן הגה"ק ר' הלל מקאלאמיא זצ"ל) כתב בספרו שמרו משפט שבשנת כת"ר לפ"ק בערב פסח בא לבית חתנו איש אחד מאזיען בשם ר' אליעזר ב"ר שמעון ממדינת טיבעט (שבוא בן יאפאן וחינא) ודבריו הי' רק בלשה"ק ובקשתו הי' מחותנו הה"ק ר' הלל זצ"ל להיות אצלו פסח בלבד, ורק בתנאי אז כי הסדר יעשה הוא בעצמו על שלחן מיוחד לו, והוא יתן לו המצות וצרכי הסדר, ונרצה לו, והי' כן, ולא אכל בליל פסח, כ"א כשיעור קזית מצה כהלכה, ושוב לא אכל כל הפסח עוד מצה, ורק אכילתו הי' מפירות ותפוחי ארץ ולוזים, ולא רצה לקבל שום מתנה, ולא שום ממון ולא צרכי נסיעה וסתם שם והדברי' אשר שמעתי ממנו וראיתי אותו החג אכתוב קצת אשר בזכרוני. הסדר הי' בלהבות פלאים כל פסוק אשר אמר בקול הי' מתרגם אותו בלשונו אשר לא נודע לנו, ורק איהו דברי זוהר ומדרשים אשר אזכיר בתוכם שמענו, התפלל בהתלהבות בקולות וברקים לערך ב' או ג' שעות ואח"כ בא לביתו וטעם רק תפוחי ארץ בצים ופירות וכיוצא בלא בשר ומצה, ולא הי' זמן לשמוע ולדרוש ממנו, המשך הערה בעמוד יג

שִׁבְת בּו תְּשׁוּב

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

איך אפשר לזכות לגן עדן ולא יצטרך לבוא עוד הפעם בגלגול מובא בספר דורשי ה' לפרש הפסוק (תהלים י"ט, ח) תורת ה' תמימה משיבת נפש, פ"י אם רוצה האדם שהתורה תהי' אצלו בתמימות ושלמות ויקיים את כולה כראוי ולא יצטרך להתגלגל, אז משיבת נפש, יראה להשיב נפשות אחרים, דהיינו שיאהב את כל ישראל וידאוג עבורם כמו שדואג לעצמו, ולכן נאמר נפש לשון יחיד, כמו שכתב רש"י בפרשת ויגש דביעקב כתיב נפש על שם שישראל עובדים לא' אחד, וזהו משיבת נפש, שיהי' באחדות עם כל אחד ואחד מישראל.

וכעין זה מובא בשם הגאון הקדוש המקובל בעל משנת חסידים זי"ע בספרו חושב מחשבות על פסוק הנ"ל, תורת ה' תמימה, בשביל שתורת ה' צריכה להיות תמימה, לפיכך משיבת נפש, צריך האדם לבא בגלגול עוד הפעם כדי להשלים מה שחיסר ממנה, כמ"ש בכתבי האר"י זלה"ה. ובספר אספקלריא המאירה (ויחי) כתב בשם הזוהר חדש שאחת מן השאלות לאדם בבואו לעוה"ב, אם יודע מגלגולו, ע"ש.

ובספר טעמי המצוות לרדב"ז סימן קכ"ט כתב שרבינו יצחק בנו של הראב"ד ז"ל הי' מכיר בפני האדם אם הוא מן הנשמות החדשות או מן הישנות^א.

הערות

ע. להעיר מדברי כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק" מליובאביץ צוקללה"ה נבג"מ זי"ע (נדפסו ב"קיצורים והערות" לספר לקוטי אמרים ריש עמוד מו) וכלשון הזה אמר הבעל שם טוב זי"ע, אפילו מלאך מיכאל הגדול שבמלאכים היה נותן כל עבודתו והשגתו באלקות אפילו רק עבור מצות ציצית אחת מד' ציציות שיש לכל א' מישראל, כי השגת מיכאל הוא בחי' שבאה בהשתלשלות בעולם הבריאה, שהוא בחי' גבול, משא"כ בחי' הציצית הן בחי' שער ריש'י' כעמר נקי, שהוא בחי' המשכת או"ס ב"ה שלמע' מהשתל', וכן כיוצא בזה בכל המצוות, עד כאן לשונו, עיי"ש בארוכה.

עא. ובספר ערבי נחל (פרשת שלח) כתב לבאר הפסוק (תהלים מ"ט) כסיל ובער יאבדו ועזבו

לאחרים חילם, על פי מה דאיתא בזוה"ק, ששאלו לרשב"י, נשמות המגולגלות עבור שלא השלימו חוקם ומתגלגלים כמה פעמים, אותם גופים ראשונים מה יהי' בהם לתחיית המתים. והנה יש דעה שנייצוצי הנשמה מתחלפים לכל הגופים הללו וכולם עומדים בתחיית המתים. אבל האמת דגוף אחרון לבד שהשלים חוקו הוא עומד לתחיית המתים, וגופות הראשונים נאבדו. וכל מצוות שעשו גופות הראשונים, יורש זה הגוף האחרון. והקדמונים הנביאים ובעלי רוה"ק בראותם זה תסמר שערוותם מגודל הרחמנות על גופות הראשונים שהמה נאבדים לגמרי, ועל זה אמר הכתוב כסיל ובער יאבדו ועזבו לאחרים חילם, היינו שכר המצוה שעשו גופות הראשונים יורש הגוף האחרון הלה.

וכתב עוד שם, ביאור הפסוק (קהלת א') הולך אל דרום כו', על פי משארז"ל הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין, שהחכמה בדרום והעושר בצפון. והנה האדם נברא בשביל החכמה ללמוד ולעשות, ואח"כ הוא מבקש ומסבב לעשירות יומם ולילה לא ינוח, ואינו משלים עי"ז חוקו וחיובו בזה העולם, מוכרחת הנשמה להתגלגל. ולזה אמר הולך אל דרום, ר"ל הנשמה הולך לזה העולם בשביל דרום, דהיינו חכמה, והוא אינו עושה כן אלא סובב אל צפון, ולזה אמר ועל סביבותיו, ר"ל על ידי סביבותיו אלו שסובב תדיר לעשירות, שב הרוח, שמוכרחת נשמתו להתגלגל, ע"כ.

בספר "אורות מרדכי" מובא מעשה נורא מה שחסיד אחד סיפר שהי' נוכח פעם אחת בעת שנכנסו לחדרו של רבנו לאחר ההדלקה כל הקהל הקדוש הי' נדחק להכנס אל הקודש פנימה, לחדרו של רבינו, בין האנשים היו הרבה שבאו עם כלי זמר כגון כנורות ותופים והי' מזמרים לכבוד היום, אח"כ נחלקו לשני שורות ארוכות ורבינו הי' רץ באמצע, הלך ושוב, והי' מפזם לעצמו בתנועות נוראות באימה ופחד, בזה"ל: **פינצטער און ביטער איז דער מענטש וואס ער זינדיקט קעגן דעם הייליקן בורא, וואויל איז דעם מענטש וואס ער טוט תשובה צום הייליקן בורא נאר מיט דעם גוף נאר מיט דעם גוף** (=מר וחושך היא לאיש אשר חטא נגד הבורא אשרי האיש אשר ישוב לפני הבורא רק

בגוף זה רק בגוף זה).

אימה ופחד גדול נפל על כל הקהל שהי' נוכח שם וכולם נתעוררו בהרהור תשובה כמו ביום הכפורים, וכולם פרצו בבכיות נוראות מגודל התשובה ולבבם הנשבר. ובספר לב שמח מהרב הצדיק הקדוש מאלעסק זצוק"ל (פרשת מקץ) כתב שהמגיד אמר להב"י שכולם יעמדו באורות מצוות שעשו, רק שזה הגוף שנשלם על ידו הוא יהי' הרועה, והם יתנהגו על ידו כמו הצאן ע"י הרועה, ע"ש.

ובספר טעמי המנהגים בקונטרס אחרון אות תתרי"ח מביא, ובספר קרבן שבת כתב בשם קלף ישן הנקרא עטרת שלמה, וזה לשונו: והנה לפי דעת הזוהר, שהאחרון מי שהשלים המצות הוא הזוכה בנשמה ומתלבשת בגופו. אבל כל הבאים אחריו סוברים, שכל הגופות יעמדו, והחכם הפרדס בראשם, ונותן טעם לדבר, כי אחרי שהנשמה דומה לנר, והנר יכול להדליק כמה נרות ואינו חסר מראשונה כלום, כך כל הנשמות האלו. ואומר אני, שזה לדעתי רמז לנו הכתוב סוד זה באמרו, נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן, ר"ל אחרי שנר ה' נשמת אדם, מזה אתה יכול לידע שהוא חופש כל חדרי בטן, כל דייקא, ר"ל שהיו מקודם בכמה גופות, היא חופשת אותם לעתיד ומתלבשת בכולם אחרי שהיא דומה לנר כו'. ובודאי צ"ל כמ"ש בשם הפרדס, שכל הגופים יעמדו, והמגולגל נוטל אור מנשמה כפי חלק מצות שעשה, והשאר הוא

נשאר לאיש הראשון, וכן כולם, ע"ש.

ובספר משכנות הרועים סי' ג' מביא מהגאון א' קדוש שעשה שאלות חלום על אשר על פי ד"ת חייב את הזכאי ממון הרבה, והשיבו לו שאבותיו של זה גזלו לאבותיו של הזכאי, על כן חשב השי"ת מחשבות לבל ידח ממנו נדח ואמרה התורה שתחזור הגזילה ליורשים.

ובספר דברי יחזקאל (שופטים) כתב בשם הרב הגאון הק' מו"ה נתן אדלער זלה"ה על פסוק לא יהי' כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה, מה ששינה הכתוב כאן ולא כתב לא תלבש אשה שמלת גבר כמ"ש אח"כ, כי ידוע מסה"ק מי שהוא הולך במחשבות של זנות חס ושלום הוא מתגלגל אח"כ באשה, על כן אמר הכתוב לא יהי' כלי גבר על אשה, כלי הוא לשון מחשבה, מלשון נכליהם או מלשון ויתנלו, שלא יהיו מחשבותיו של גבר על אשה, על ידי זה ינצל ולא ילבש גבר שמלת אשה, שלא יצטרך להתגלגל באשה.

ובשלחן ערוך האריז"ל כתב, האדם כשחייב גלגול ומת ונולד לו בן אחר מיתתו, הוא מתגלגל באותו בן. וזה שנקרא אביי, על שם אביו שנתגלגל בו. וזה שכתוב אשר בן ירוחם יתום, שר"ת אביי, שהי' יתום, עכ"ל.

המשך הערה מעמוד י

כ"א בחוה"מ וביו"ט דרשתי ממנו על מהותם ומהות תורתם, וא"ל כי הוא משולח ובא בטעם כמוס ע"פ מצות הראשים, כאשר אביו הוא ג"כ ראש הב"ד, וביניהם הם במספר לערך צ"ו אלפים ב"י תחת דגלם, וסדר הזה עם שרי עשרה שרי חמישים שרי מאות שרי אלפים והם מקיימין המעשרות, וכל בי עשרה ביכלתם להחזיק פרנסת מנהל ת"ח היושב עה"ת ועבודה ומלמד עמהם בשבתות ומועדים בקביעות עתים לתו' לפי יכלתם, ראש הנשיאים הוא מקובל ובעל רה"ק והוא מנהיג הדור ע"פ הוא נעשה כ"ד, צדיק מושל ביראת אלקים ולא לבד לשפוט את עדתם כ"א כמו שכ' אצל בני יששכר יודעי בינה לעתים מה יעשו ישראל בכל הגולה, (ואצלו ספר בשם האבי"ב, ר"ת אחינו בני ישראל בגולה).

הסוד הגדול

והנה מה שדיבר בסוד עם מנו"ח צ"ל לא אדע, ורק אשר שמעתי וראיתי ממנו אני כותב כי שקר שנאתי, והנה האיש הזה דברתי עמו בד"ת ביו"ט והוא רצה רק בלימוד הפייט של ר"א הקליר, ובו דרש ע"ד האמת וכו' עם עמקות אשר ל"ה מוחי סובל, בשרשי הגלגולים, ועד"ז גילה לי הנשמות של דורינו, ואמר כי הראשונים מן לועזים בלע"ז המה באו בגלגול מן דור של כת ש"ץ ימ"ש, כאשר נכשלו עם חצונים ובאו לחיצונים. ואעתיק ממקצת מספר האבי"ב מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפ"ב מקובלים בנסתר, ור"א רצה לפסול השוחטים דפד"מ, ולהכניע חותם הס"א ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הס"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח מפ"פ ועל ר' משולם טימסניץ מפ"ב כ' נשמת שרף - ועל הנוב"י כ' עינו כעין חשמל - ועל מדינת מעהרן פיהם כ' נחתם היא עם חותמו של ס"מ ר"ל, וישמור עצמו כל בעל נפש לעבור שם (ואין לך דבר שעומד בפני התשובה). ובעיר פראג כ"ז שהי' הנוב"י בחיים ל"ה יכול הס"מ להיות שם, רק בדוחק בבחי' אורח ועכשיו מולך שם, ותחלת הקלקול יצא ע"י חזן וקאה"ר וכו' - ועל בתי כנסיות אלו כ' שם כל תפלתם בהם תועבה כמו אשר מתפלל בבית הכבוד, וגרוע יותר כי שם אשר מזכירין שם, ועוד זאת הי' לי לפלא, כי בבית מו"ח היה כלב מונח תחת שלחנו תמיד ובשום אופן ל"ה כח לגרשו מן הבית, וכל הכאות בו לא הועילו, וכאשר ראה הוא כן אמר לי למה אינו מתקן את הכלב הזה, וכי לא ידע מנהו כי זה הי' רב לוע"ז ממקום פלוני ושהי' סמוך לו, אשר קללו בקללות נמרצות, ונתגלגל בכלב הזה, והיא בסוד ויקרא ל"ה נובח בשמו, כי לה ר"ת לשון הנכרים, (וכזה כ' בילקוט ראובני גם בר"ת לשון הרע).

וחשבתי שאינו כדאי להזכיר זה למו"ח, אך בא היום וכו', ספרתי דברים הנ"ל למו"ח אשר אמר לי האיש הנעלמי הנ"ל, והשיב לי אני לא אדע איזה תיקון לעשות לו, והגדתי זה להנ"ל, ואל" זה תיקונו אשר יעשה לו והגדתיו למו"ח ועשה כן, ומן אותה השעה נעלם הכלב ולא בא עוד והי' לפלא, וגם בעיני יפלא, והאיש הנ"ל ברגלו בא

המשך הערה בעמוד יד למטה

המשך שו"ע ורמ"א מעמוד ט

סימן שז - דיני שבת התלויים בדיבור,

ובו כ"ב סעיפים

א. ודבר דבר שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול הלכך אסור לומר דבר פלוני אעשה למחר או שחורה פלונית אקנה למחר ואפילו בשיחת דברים בטלים אסור להרבות. הגה: ובני אדם שסיפור שמועות ודברי חידושים הוא עונג להם מותר לספרם בשבת כמו בחול אבל מי שאינו מתענג אסור לאמרם כדי שיתענג בהם חבירו (תרומת הדשן סימן ס"א):

ב. אסור לשכור פועלים ולא לומר לאינו יהודי לשכור לו פועלים בשבת אף על פי שאין הישראל צריך לאותה מלאכה אלא לאחר השבת שכל מה שהוא אסור לעשותו אסור לומר לאינו יהודי לעשותו ואפילו לומר לו קודם חשכה לעשותו בשבת אסור אבל מותר לומר לו אחר השבת למה לא עשית דבר פלוני בשבת שעבר אף על פי שמבין מתוך דבריו שרצונו שיעשנה בשבת הבאה:

ג. אסור ליתן לאינו יהודי מעות מערב שבת לקנות לו בשבת אבל יכול לומר לו קנה לעצמך ואם אצטרך אקנה ממך לאחר השבת:

ד. מותר לתת לאינו יהודי מעות מערב שבת

לקנות לו ובלבד שלא יאמר לו קנה בשבת. הגה: וכן מותר ליתן לו בגדים למכור ובלבד שלא יאמר לו למכור בשבת (בית יוסף בשם סמ"ג) מי ששכר אינו יהודי להוליך שחורתו ובא האיניו יהודי ולקחה מבית ישראל בשבת אסור והיו עונשין העושה (רבינו ירוחם חלק י"ב):
ה. דבר שאינו מלאכה ואינו אסור לעשותו בשבת אלא משום שבות מותר לישראל לומר לאינו יהודי לעשותו בשבת והוא שיהיה שם מקצת חולי או יהיה צריך לדבר צורך הרבה או מפני מצוה כיצד אומר ישראל לאינו יהודי בשבת לעלות באילן להביא שופר לתקוע תקיעת מצוה או להביא מים דרך חצר שלא עירבו לרחוץ בו המצטער ויש אוסרין. הגה: ולקמן סימן תקפ"ז פסק להתיר ועיין לעיל סימן רע"ו דיש מקילין אפילו במלאכה דאורייתא ועיין שם סעיף ג':
ו. אסור לחשב חשבונות אפילו אם עברו כגון כך וכך הוצאתי על דבר פלוני ודוקא שעדיין שכר הפועלים אצלו אבל אם פרעם כבר מותר:
ז. מותר לומר לחבירו הנראה בעיניך שתוכל לעמוד עמי לערב אף על פי שמתוך כך מבין שצריך לו לערב לשוכרו אבל לא יאמר לו היה נכון עמי לערב:

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה..."
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארנן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

המשך הערה מעמוד ג

וברגלו הלך בבוקר אור אס"ח אחר תפלת שחרית, והי' ברצונו שיסע על מסילת הברזל כנהוג ולשלם בעדו ולא רצה לקבל שום ממון לעזר וכתב, כ"א לקיים את פקודתו אשר קבל מן הראשים שלהם, להיות פסח אצלינו לבד, ושוב לשוב לדרכו אשר פנה על דרך קאשווא, ומשם דרך פולין ורוסיה לפנות, והלכתי אני עם בני הישיבה שלי שהי' לי לערך ע' תלמידים אז, ללותו לדרכו, עד כי נעלם, ע"כ.

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער בחוברת הבאה

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

וכד מתעטרא האי חולקא לתתא, ונשמר כמו שצריך, עולה למעלה, ומתחבר באתו חלק אחר. והנקדה הזו נוטלת הכל ממעלה וממטה, ונכללת מכל הצדדים. ומשום שמתעטרת בשבת ממעלה וממטה, כל שאר הימים נותנים כח לכל, ונותנים לה שלטון ממעלה וממטה. ובסודות ספרו של שלמה המלך נמצא הסוד הזה, ובאר אותו המנורה הקדושה. אשרי חלקם של ישראל.

וינפש

כתו וינפש, ופרשוה - וי נפש שאבדה, ויפה הוא. אבל אם כך, וי לגוף היה צריך לומר, שממנו אבדה נפש! אבל סוד הדבר - באדם יש נפש שנוטלת ומושכת אליו את הרוח הזו מערב שבת, ואותה הרוח שרויה בתוך אותה הנפש ודרה בה כל יום השבת, ואז אותה נפש יתרה היא ברבוי ותועלת יותר ממה שהיתה.

וינפש

בתיב וינפש, ואוקמוה ווי נפש דאבדת ושפיר איהו. אבל אי הכי ווי נפא אצטריך למימר, דמניה אבדת נפש. אבל רזא דמלה, כבר נש אית נפש, דנטלא ומשיך לגביה להאי רוחא מערב שבת. והוא רוחא שריא בגווה דהיה נפש, ודירא בה פל יומא דשבתא. וכדון, ההוא נפש, יתירה ברבויא ותועלתא יתיר ממה דהוה.

זהר השבת

עטור הנפשות ביום השבת

ועל דא תנינו, כל נפשאן ד'ישראל מתעטרין ביומא ד'שבתא, ועטרא ד'להון, ד'שריא האי רוחא בגווייהו. בין ד'נפק שבתא, ו'הוא רוחא סלקא לעילא, ב'דין ווי ל'נפש, ד'אבדת מה ד'אבדת. אבדת 'הוא עטרא עלאה, ו'הוא חילא קדישא ד'הוה בה, ו'דא הוא ו'נפש, ווי נפש, ד'אבדת מה ד'אבדת.

נשמה יתרה

(ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה בשבת לכל ישראל בחדא, חד איהו. אבל לכל בר נש, איהו כפום עובדוי. ואל'יפנא מקל וחומר ד'תויבתא, ד'כל ישראל בחדא, בכל זמנא ד'חזרון ב'להו, מתקבלי. ה'דא הוא ד'כתיב, (דברים ד) כ'י אלהינו בכל קראנו אליו, ד'שם יי מוכתר עליהו ב'כתיבה, ד'איהו כ'תר עליון. ו'האי איהו נשמה יתירה ד'כל ישראל, ב'שבת ו'זמין טבין. וב'גין דא תקינו בכל יומין, ל'מתתם ב'שם יהוה, ד'איהו חותם ד'כל ב'רבאן ד'צלותין, ו'לא אמרין מוסף ב'לא כ'תר. וב'שבת, תקינו ל'מימר ב'מוסף, כ'תר יתנו לך יי אלהינו.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. כיון שיוצאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש, שאבדה מה שאבדה.

נשמה יתרה

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה לכל ישראל כאחד - אחת היא, אבל לכל אדם הוא כפי מעשיו. ולמדנו מקל וחומר של התשובה, שכל ישראל כאחד, בכל זמן שחוזרים כלם - מתקבלים. זהו שכתוב (דברים ד) כה' אלהינו בכל קראנו אליו. ששם ה' מכתר עליהם בכ'תרו, שהוא כ'תר עליון. וזוהי נשמה יתרה של ישראל ב'שבת ו'מים טובים. ומשום זה תקנו בכל יום ל'חתם ב'שם יהוה, שהוא חותם של כל ה'ברכות של התפלות, ו'לא אומרין מוסף ב'לי כ'תר. וב'שבת תקנו לומר ב'מוסף, כ'תר יתנו לך ה' אלהינו.

מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?

מַרְבֵּים הָאֲפִיקוֹרוֹסוֹת - וְתַמּוּרַת הַדָּת

הַ"דְּבָרֵי חַיִּים" בְּשׁו"ת (י"ד חֶלֶק א' סִימָן ז') כּוֹתֵב, שְׁעַל יְדֵי שׁוֹחֲטִים שֶׁהָיוּ קָלִים, הִרְבֵּה קִהְלוֹת הַתְּקַלְקְלוֹ בְּגִרְמָנְיָה, וְעִזְבוּ אֶת דָּרָךְ הַיְהוּדוּת רַח"ל (עֵינֵי שָׁם בְּאַרְיֵכוֹת). מוּבָא בְּ"דָגְלֵי מַחְנֵה אֲפָרִים" (פְּרָשַׁת עֶקֶב) בְּשֵׁם הַרְמַב"ם תְּשׁוּבָה שֶׁהוּא הַשֵּׁיב לְאֵלוֹ שֶׁהִסְתַּפְּקוּ בְּעִנְיַן תַּחֲיַת הַמֵּתִים, הַרְמַב"ם צִיָּן שֶׁסְּפִקוֹת כְּאֵלֶּה נִזְלָדִים אֲצֵל אֲנָשִׁים הָאוֹכְלִים מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת וְכוּמָה, עַד כִּאֵן לְשׁוֹנוֹ. רוֹאִים אֲנִי מִכֶּן עַד לְהֵיכַן הָאָדָם יִכּוֹל חֲלִילָה לְהַתְּדַרְדֵּר עַל יְדֵי אֲכִילַת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַד כְּדֵי סְפִקוֹת בִּי"ג הָעֶקָרִים. בְּ"תְּבוּאוֹת שׁוֹר" כְּתוּב, שֶׁהַשׁוֹחֵט חָיֵב לִהְיוֹת יָרֵא שְׂמִימִם מְרַבִּים, שֶׁהִירָאת שְׂמִימִם יִרְאֶה עַל פְּנָיו, וְאִם לֹא אֵז הוּא מִתְּקַלְקֵל יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וּמִמִּילָא הוּא מְקַלְקֵל גַּם אַחֲרֵים הָאוֹכְלִים מִשְׁחִיטָתוֹ, הֵם מִתְּמַלְאִים מִטְּמָאָה עַד שֶׁהֵם הוֹפְכִים לְאֲפִיקוֹרְסִים. ("טִיּוֹל בְּפִרְדֵּס" מֵעֶרְכָּת שְׁחִיטָה שֶׁל רַבֵּה שֶׁל שֶׁאֵמְלוֹי זצ"ל)

שׁוֹחֲטִים חֲסִידִים וְאֲנָשִׁי מַעֲשֵׂה נִתְקַלְקְלוּ מֵאֲמָנוֹת הַשְּׁחִיטָה

הַ"דְּבָרֵי חַיִּים" בְּשׁו"ת (י"ד חֶלֶק א' סִי' ז') כּוֹתֵב, שֶׁהוּא רָאָה הִרְבֵּה יָרֵאֵי שְׂמִימִם וְלוֹמְדֵי תוֹרָה שֶׁהִתְקַלְקְלוּ לְאַחַר שֶׁהִפְכוּ לִהְיוֹת שׁוֹחֲטִים.

מִלְךְ זָקֵן וְכֶסֶל מִשְׁתַּתֵּף בְּסִיטוֹנָאוֹת

בְּסִפּוֹר "תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף" (פְּרָשַׁת נְשֵׂא ד"ה וְהַעֲלוֹה) מְסַפֵּר בְּשֵׁמוֹ שֶׁל חֶכֶם, שֶׁבְּזַמְנֵנו הֵיכָר הָרַע הִפְךָ לִהְיוֹת חֶכֶם וְהוּא אִינוֹ צָרִיךְ לְדַבֵּר וְלִהְיֵהדִיר לְתוֹךְ רְשׁוֹת כֹּל יְחִיד, אֲלֵא הוּא תוֹפֵס יְחִיד שְׂרַבִּים נְכִשְׁלִים דְּרָכוֹ, הוּא מַעֲמִיד בְּאוֹתוֹ עִיר שׁוֹחֵט הַשֵּׁיךְ לְסִטְרָא אַחֲרָא, מֵאֲכִיל לְצַבּוֹר טִרְפוֹת רַח"ל, עֵינֵי שָׁם בְּאַרְיֵכוֹת.

**שׁוֹחֵט כְּשׁוֹר, אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא בְּעִיר - שׁוֹחֵט לֹא כְּשׁוֹר, מִלְּאָךְ הַמּוֹת בְּעִיר רַח"ל -
זוֹהֵי הַסְּפָה לְאֲסוּנוֹת הַמִּתְרַבּוֹת יוֹם יוֹם**

בְּסִפּוֹר "אֲמָרֵי צִדִּיקִים דְּבָרֵי הַגְּאוּנִים" (עֲמוּד ה'): הֵיכֵן שֶׁהַשׁוֹחֵט הוּא חָרַד אֵז הַשְּׁחִיטָה טוֹבָה, וְאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא אֵז נִמְצָא בְּעִיר, אֲבָל אִם חָס וְשָׁלוֹם הַשׁוֹחֵט מֵאֲכִיל נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת אֵז הוּא גוֹרֵם שְׁמַלְאָךְ הַמּוֹת יְסִתּוּבֵב בְּעִיר, עַד כִּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

מֵהַסְּפָרִים לְעִיל אֲנִי רוֹאִים שֶׁכָּל הַצָּרוֹת שָׂאֲנוֹ סוּבְלִים הֵנָּה בְּגִלְלֵי הַשׁוֹחֲטִים הַמֵּאֲכִילִים נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת רַח"ל. (וְעוֹד עֵינֵי שְׁבַת לַג: אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ שְׂמִינֵי יֵא, מִג. אֲזִהְרַת מֵהַרְצָ"א, מִקְדָּשׁ מְלָךְ, זְבָחֵי שְׁלָמִים, דְּרַכ"ת ס' ס' אוֹת ה').

מלחמה לד' בעמלק

"אני בטוח שזה מה שגוזרים גזרות נגד השחיטה, בזמננו זהו רק בגלל זה שלא בדקו טוב את השוחטים, כמו שצריך" (טייל בפרדס מערכת שחיטה של רבה של שאלמי צ"ל).

סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין

שמעתי בשם רבנו הקדוש הבעל שם טוב זי"ע, כי הוא בא לעולם הזה לתקן תקון עולם ואשר היה עומד העולם ברפיון בקלקולם בשלשה עמודים שהעולם עומד עליהם (תורה ועבודה וגמילות חסד), כי עמוד התורה קלקלו בעלי הדרשנים שנסעו מעיר לעיר ואמרו דרשות של דפי לעור עיני העולם ובדו להם מדרשים פליאים ותרצו אותם והם היו בעצמותם קלים ונוכלים, ועמוד העבודה קלקלו החזנים הידועים בקלותם ופחזותם כי בימינו אין לנו רק התפלה שבמקום תמידין תקנום והוה העבודה בגלותנו (בעוונותינו הרבים), ועמוד הגמילות חסדים קלקלו השוחטים הקלים לאשר אמרו חז"ל (תענית כ"ג ע"ב) גבי אבא חלקיה דקדים סליק ענא מהאי זויתא דדביתהו משום דאיתתא שכיחא בביתא ויהבי ריפתא לעניי ומקרבי הנניתא, וכן אמרינו (פתיחות ס"ז עמוד ב') ופרש רש"י, ומיקרבי הנניתא, הנאתי מזמנת שאני מחלקת לחם ובשר וכו' (ולא בממון וכו') וע"י שנתנו לאכול לעניים מבשר ובלות וטרפות שהאכילו השו"ב הקלים נמצאו שלא עשו גמילות חסד רק שעוד הכשילו את העניים הסובבים למקום למקום, ועל כן היה כל שלשה עמודים רופפים עד שבא רבנו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע והיה בתחלת ימיו שו"ב ואחר כך בהתגלותו התפלל לפני העמוד והיה שליח צבור ועורר לב העולם בתפלותיו בקולות נוראים והיה אומר מאמרי תורות על דרך האמת כדי לתקן כל אלו הקלקולים ולהעמיד תקון עולם על מכונו, עד כאן שמעתי (דברי תורה, ח"ג פ"ו).

לטול ידים בבקר עם הילדים נטילת ידים

אנו מעתיקים כאן מכמה ספרים את חמך הענין של נטילת ידים בבקר אפילו בשביל ילדים קטנים, כי הם מטמאים את האוכל שהם נוגעים בהם ומטילים בהם חשש סכנה רח"ל.

א. יש להיות זהירים בבקר שכל הילדים הקטנים נטלו ידים, כי זה חשש סכנה כשהם נגשים ונוגעים באוכל בלי נטילת ידים (פרי מגדים - סדור דרך חיים), אבל בדיעבד אם ילד נגע במאכל בלי נטילת ידים מתר להשתמש באוכל (אלי רבה - סדור דרך חיים).

ב. כל ירא שמים יחמיר על עצמו לא להשתמש ממאכל שנגעו בו בידיים טמאות, כי כך פותבים המקובלים ז"ל, כשמישהו אוכל מאכל שנעשה בידיים טמאות, הוא עלול להכשל בעברה דרך רוח הטמאה השורה על האוכל, וזה אוטם את לבו ולב ילדיו לתורה. ישנם הנותנים תקנה לאוכל, שירצו את האוכל שלשה פעמים ואז רוח הטמאה יעלם, כי זה לא גרוע יותר מהמאכל עצמו לאחר שרוחצים אותו שלשה פעמים הטמאה עוזבת אותו (חיי אדם כלל ב' בתוספת חיים אות י"ב).

המשך בעמוד כד

לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְּדִיקִים

מספר "דברי תורה" על התורה חלק ה'
מכ"ק מרו אדמו"ר מהאלמין שליט"א

המשך הדברים בענין לשון הרע מזוהר השבת מצורע

ז. ובזה אמרתי דבר נכון בס"ד בלמדי ברבים רמב"ם הלכות טומאת צרעת (פרק ט"ז הלכה י') שכתב אריכות דברים מענין הצרעת, ואמרתי דיש לדייק מדוע האריך הרמב"ם מהלכות טומאת צרעת, שהיו נוהגים רק בזמן שבית המקדש קיים, ואינו שייך בימינו אלה.

ושם בהלכה י' האריך הרמב"ם וזה לשון קדשו: וזהו השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראתו תורה צרעת בשותפות השם אינו ממנהגו של עולם **אלא אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע, שהמספר בלשון הרע משתנות קורות ביתו, אם חזר בו יטהר הבית, אם עמד ברשעו עד שהותך הבית משתנין כלי העור שבביתו שהוא יושב ושוכב עליהן, אם חזר בו יטהרו, ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנין הבגדים שעליו, אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע. ועל ענין זה מזהיר בתורה ואומר השמר בנגע הצרעת זכור את אשר עשה ה"א למרים בדרך, הרי הוא אומר התבוננו מה אירע למרים הנבואה שדיברה באחיה שהיתה גדולה ממנו בשנים וגידלתו על ברכיה וסכנה לעצמו להצילו מן הים והיא לא דיברה בגנותו אלא טעתה שהשוותו לשאר נביאים והוא לא הקפיד על כל הדברים האלו שנאמר "והאיש משה עניו מאוד", ואף על פי כן מיד נענשה בצרעת, קל וחומר לבני אדם הרשעים הטפשים שמרבים לדבר גדולות ונפלאות, לפיכך ראוי למי שרוצה לכוין אורחותיו להתרחק משיבתן ומלדבר עמהן כדי שלא יתפס אדם ברשת רשעים וסכלותם, וזה דרך ישיבת הלצים הרשעים בתחילה מרבין בדברי הבאי כענין שנאמר וקול כסיל ברוב דברים, ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים כענין שנאמר ויהיו מלעיביים במלאכי האלקים ובוזים דברים ומתעתעים בנביאיא, ומתוך כך באין לדבר**

א. ועיין בספר שפתי צדיקים (בהקדמה, ובפ' תזריע) שכתב וז"ל: מהרב הקדוש האלהי הבעש"ט ז"ל, אלו בני אדם שמדברים על צדיק עתק בגאווה ובוז, עליהם אמר הכתוב (תהלים נ"ה) שלח ידיו בשלומי חלל בריתו, פירוש מי ששולח ידו בשלומי אמוני ישראל, היינו צדיקים ואנשים כשרים, זהו סימן שבדאי חילל בריתו, והוא מקרה הוא בלתי טהור וכו', ולזה (תהלים נ') אמר אלקים מה לך לספר חקי וגו', עיי"ש. אחר כך כתב שם וז"ל: וכבר אמר הרב הצדיק וכו' ר' אלימלך ז"ל זה סוד אמרם ז"ל בפסוק

באלקים וכופרין בעיקר כענין שנאמר ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלקיהם, והרי הוא אומר שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ, מי גרם להם לשית בשמים פיהם, לשונם שהלכה תחילה בארץ. זו היא שיחת הרשעים שגורמת להם ישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי משתאות עם שותי שכר, אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה, לפיכך הקדוש ברוך הוא עוזר על ידן ומזכה אותן בה, שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, עכלה"ק של הרמב"ם ז"ל. ואחר כך סיים סליקו להו הלכות טומאת צרעת.

ואמרתי בביאור הרמב"ם הזה שהביא בסיום דבריו פסוק זה, אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו', דיש לדייק כפל הלשון, ויקשב ה' וגם וישמע, הלא שניהם ענין אחד הוא.

ח. אך יש לפרש על פי מה שאמרתי כבר לבאר פסוק זה, אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע. דטרם ביאת המשיח לא יוכלו בני אדם לדבר דיבורי קודש למען כבוד שמו יתברך רק בצנעה, וכששני בני אדם מדברים ביניהם בסוד ואיש אחר רוצה לשמוע מה שמדברים, צריך לנטות אזנו היטב לשמוע מה שמדברים.

וזה שאמר הכתוב אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, שידברו כל כך בצנעה מחמת גודל הבושה בימים ההם לדבר דיבורים שבקדושה בריש גלי, ויהיה כל כך בצנעה עד שכביכול ויקשב ה' וישמע, שהקב"ה כביכול יטה אזנו לשמוע מה שמדברים, להראות דבעוונותינו הרבים אין איש שם על לב דיבורים שבקדושה ועל כן מתביישים שניהם ומדברים על זה בצנעה.

ט. ועל כן הביא הרמב"ם מקרא זה גבי טומאת צרעת, דמקודם לזה מגנה אותן בני אדם שבאין לספר בגנות הצדיקים וכו', וממילא על ידי זה יבואו מעשיהם הטובים לחשבונם של הצדיקים, וכדברי חובת הלבבות הנ"ל, ועל זה הביא הפסוק אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ולא יטו אזנם למה שבני אדם

והראה והדיה למינה, ואמרו בגמרא למה נקרא שמה ראה וכו', פירוש אלו בני אדם עומדים בבבל היינו בבלבול דעתם ומשוקעים בס"א ר"ל, ורואה נבלות ופגם בארץ ישראל אלו הצדיקים וחסידים הדור שהם נקראים ארץ ישראל, ואילו תקנו את עצמם בתשובה הוגנת לא באו לזה, והיו מאמינים באמת בה' וגם במשה עבדו, היינו בהצדיקים וחסידים הדור, עכ"ל. ובספר ליקוטי אמרים (דף ל"א ע"א, באמצע ד"ה קרי) כ' ז"ל, ראה ודיה הכל אחד הוא, ובגמרא עומדת בבבל ורואה נבלה בארץ ישראל, דצדיק נקרא אספקלריא, שכל אדם שרואה בו רואה את עצמו כמו במראה, ולכן אמרו במשה שחשדוהו באשת איש בפסוק והביטו אחרי משה, דבאמת שכל צדיק יש לו כללות מכל העולם ומכל בני האדם, וכל אחד חלק שלו רואה בצדיק, ולכן חשדוהו באשת איש, שהם באמת היו נואפים ערב רב וראו חלקם בצדיק וחשדוהו, ובאמת חלקם הוא הרע בטל במציאות אצלו נגד הטוב שבו, וזהו ראה, שרואה נבלה דבר נבל בארציות של ישראל, וזהו מפני שהוא עצמו עובד בבבל לשון בלבול, עכ"ל. המשך בעמוד כב

השַׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

פ. ועד פאן צָרִיכִין לִיזְהַר שְׁלֵא לַעֲסֹק אוּ לִילָךְ לְרֵאוֹת עֲנִינֵי שְׁחוֹק שְׁקוּרִין פֶּאָרשְׁטעלונג, וְכַל שְׂכַן מֵינֵי קְאָנְצֶערטן (בשאלות ותשובות פֶּאָר יֵשׁע סִימֵן ח"י הָאַרְיֶה בְּכִמָּה טַעֲמִים לְאַסֵּר מֵינֵי פֶּאָרשְׁטעלונגען הַנִּקְרָא כִּהְיוּם לְעֵי וְכַתֵּב שֶׁם דְּהַמְצִינֵי הַיֵּטֵב בְּשִׁלְחֵן עֲרוּךְ סִימֵן ש"ז סְעִיף ט"ו, ט"ז, וּבִאֲחֻרוֹנִים שָׁם, וְכֵן בְּסִימֵן תַּק"ס וְאַחֲרוֹנִים יִרְאֶה כִּי הִרְבֵּה אֲסוּרִים עוֹבְרִין בְּזֶה, אֶל תַּפְנוּ וְגו', מוֹשֵׁב לְצִיד, בְּטוֹל תּוֹרָה, אֲסוּר שְׁחוֹק מִטַּעַם הַחֲרָבָן, וְכַתִּיב "אֵל תִּשְׁמַח יִשְׂרָאֵל אֶל גִּיל כַּעֲמִים", שְׁמִיעַת מֵינֵי זָמֵר, וְעוֹד, וּבְכֻלָּל זֶה גַם כֵּן הַמְבֻטְלִין זְמַן לְשִׁמְעַת תַּקְלִיט (טע"י"פ) שְׁקֻטוּ מֵינֵי שְׁחוֹק הַנִּבְלָה וְעוֹד גְּרוּעִים מֵהֶם, וְסִיִּם דְּהַמְכַשִּׁילִין הִרְבִּים יִשְׁמֹו נֶגֶד עֲיִנֵיהֶם דְּבָרֵי חַז"ל הַמְחַטֵּיא הִרְבִּים אֵין מְסַפִּיקִין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וּמֵה שְׂכַתֵּב הַבְּאוּר הֵלְכָה שֶׁם דָּאִם הִתְרוּ חַז"ל לְהַמְתַּלּוּצֵץ שְׁמוֹנוֹתֵיו מִתְמַעֲטִין וְיִסוּרִין בְּאֵין עֲלָיו וְנוֹפֵל לְגִיהֶנֶם, כֹּל שְׂכָן מִי שֶׁהִבִּיא כְּמֵה מְאוֹת אֲנָשִׁים לְכָלֵל זֶה, עֲזִין שֶׁם).

פב. מוֹכְרֵי סְפָרִים הַמְמַצִּיאִים לְקוֹנִים סְפָרִים הַנִּבְלָה שְׁאֲסוּר לְקְרוֹתָן הֵם גַּם כֵּן בְּכָלֵל מַחְטִיאֵי הִרְבִּים (משנה ברורה ס"א, ועוד עיין שאלות ותשובות מחנה חיים סימן א).

פג. כֹּל שְׁאֲסוּר לְקְרוֹתוֹ אֲסוּר אִף בְּטִלְטוּלוֹ (ט"ז, משנה ברורה ס"ב).

פד. סִפֵּר יוֹסִיפִין, יוֹחַסִין, דְּבָרֵי הַיָּמִים שֶׁל ר"י כִּהֵן, אִף עַל גַּב שֶׁהֵם סְפָרֵי מְלַחְמוֹת מְכַל מְקוֹם שָׂרֵי שְׁמֵהֶם יִלְמְדוּ דְּבָרֵי מוֹסֵר וְיִרְאֶה, וְאֶפְלוּ כְּתוּבִין בְּלַע"ז שָׂרֵי (משנה ברורה נ"ח) וְכֹל סְפוּרִים הַבְּדוּיִים הַנְּפוּצִים, וְאֶפְלוּ הָאֲמִתִּיִּים אֲדָּ אֵינֶם מְסוּג שְׁיּוֹצֵא מֵהֶם אֵיזָה עֲנִין מוֹסֵר וְיִרְאֵת שְׁמִים אֵין הֵתֵר לְקְרוֹת בָּהֶם (שאלות ותשובות פֶּאָר יֵשׁע שֶׁם).

פה. וְהָא דְאֲסוּר לְקְרוֹת בְּשִׁיחַת חֲלִין וְסְפוּרֵי מְלַחְמוֹת דְּוִקָא בְּכַתוּבִים בְּלַע"ז, אֲבָל בְּלִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ שָׂרֵי (רמ"א סע"ף ט"ז), דְּהַלְשׁוֹן יֵשׁ בּוֹ קִדְּשָׁה וְלוֹמַד מִמֶּנּוּ דְּבָרֵי תּוֹרָה, וְלִפִּי זֶה גַם אֲגָרַת שְׁלוֹם הַכְּתוּבָה בְּלִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ שָׂרֵי דִישׁ לְלַמֵּד מִתּוֹכוֹ הַלְשׁוֹן, וְגַם כְּתוּב בּוֹ כְּמֵה פְּסוּקִים שֶׁל תּוֹרָה (מגן אברהם ס"ד), אֲבָל הִרְבֵּה פּוֹסְקִים אוֹסְרִין גַּם בְּלִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ (אגודה, ט"ז, ב"ח, של"ה, מעיוס טוב, ב"ש, מו"ק, גר"א, וכן נראה דעת המשנה ברורה ס"ד למעשה) וְלִפִּי זֶה גַם אֲגָרַת בְּלִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ אֲסוּר (משנה ברורה שם).

פו. מִתֵּר לְלַמֵּד בְּשַׁבָּת אִף דְּבָרִים שְׁאֵינֶם רְגִיל בָּהֶם וְאֵין אוֹמְרִים שְׁצַעֵר הוּא לוֹ (דרכי משה אות ט).

- ג. ראוי להיות זְהִירִים לְרַחוּץ אֶת יְדֵיהֶם שֶׁל הַיְלָדִים הַקְטָנִים כֹּל בּוֹקֵר בְּגִלְל הַסְּכָנָה וְהָאֶסוּר הַחֲמוּר, וְהַעוֹלָם אֵינּוּ מְזַהֵר עַל כֵּךָ דָּיו, וְאֵינְנִי יוֹדֵעַ מְדוּעַ (משלי ס"מ ד').
- ד. עָלֵיו לְהִיטֵט זְהִיר לְרַחוּץ אֶת הַיְדֵים שֶׁל הַיְלָדִים הַקְטָנִים בְּצוּרָה הַגּוֹנָה, וְשֶׁלֹּא יִטְמָאוּ אֶת כָּל מָה שֶׁהֵם נוֹגְעִים, וְשֶׁחֲלִילָה שֶׁהַסְטֵרָא אַחְרָא יִשְׁרָה עַל הַכֹּל חַס וְשָׁלוֹם.
- ה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר וְרוֹחֵץ אֶת יְדָיו מִיּוֹם הַבְּרִית מִלָּה שֶׁל הַיְלָד, קָדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ (רז"ש).
- ו. הַמְנַהֵג לְרַחוּץ אֶת הַיְדֵים שֶׁל הַיְלָדִים הַקְטָנִים הוּא סְגוּלָה טוֹבָה שֶׁיִּגְדְּלוּ נְקִיִּים וְשִׁיְהִיו גְּדוּלֵי הַקְדָּשׁ (בְּן אֵישׁ מִי מִנְבֵּא בְּכַף הַחַיִּים ס' ד' אוֹת כָּב - וְעַיֵן שׁו"ת קַרְן לְדוֹד ב' א').
- ז. כְּתוּב בְּסִפְרֵי יִרְאִים, שֶׁטוֹב לְהִיטֵט זְהִירִים אֶפִּילוֹ בְּיַלְד שֶׁהוּא בֶן יוֹם אֶחָד, שֶׁהוּא לֹא יֵאָכֵל בְּטָרֵם שֶׁהוּא לֹא נָטַל אֶת יְדָיו בְּבִקּוּר, וְשֶׁלֹּא יֵאָכֵל כִּפִּי שְׂאוּכָלִים עִבְרָא וְחַתוּל, וְשֶׁלֹּא יִשְׁתָּה מִיָּם מִמָּה שֶׁנִּשְׁפָּא מִיְדֵי רַחוּצוֹת, וְשֶׁלֹּא יֵאָכֵל מֵאוֹכֵל שֶׁנִּגְע בּוֹ מִיִּשְׁהוּ שֶׁלֹּא נָטַל אֶת יְדָיו כּו' (דְּרָכֵי הַחַיִּים ס"מ ג').
- ח. שִׁזְהִיר אֶת הַנְּשִׁים עַל כֵּךָ (שֶׁלֹּא יִגְעוּ בְּאוֹכֵל מִבְּלִי שֶׁנִּטְלוּ אֶת יְדֵיהֶן), נוֹהֲגִים לְהַקֵּל וּמֵאֲפֹשְׁרִים לְיַלְדִים קְטָנִים לְגַעַת שְׂאִינָם בְּגִיל הַחַנוּפָה, אֲבָל טוֹב שֶׁיִּחְמְרוּ מִיּוֹם הַבְּרִית מִלָּה שֶׁל הַיְלָד וְהִלָּאָה וְיִשְׁנָם אֶפִּילוֹ שְׂאוּמְרִים שֵׁשׁ אֶסוּר הַלְכָתִי בְּעַיִן זֶה וְלִכֵּן חִיָּבִים לְהִיטֵט זְהִירִים לְטוֹל אֶת יְדֵי הַיְלָדִים (סְדוּר יַעֲב"ץ).

- מדברים נגדם, ויקשב ה', פי' שהקב"ה יקשב אם אותן בני אדם המדברים כעת לשון הרע, עסקו פעם בתורה או עשו איזה מצוה, וכעת וישמע מה שמדברים לשון הרע על הצדיקים, כדי לתת לצדיקים את המעשים טובים של הרשעים.
- י. וזהו שסיים הכתוב ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, פי' דהמעשים טובים שעשו הרשעים באיזה פעם, וכעת מדברים על הצדיקים, אותם המעשים טובים יכתבו כעת לפני השי"ת על חשבון ליראי ה' ולחושבי שמו, וכדברי החובת הלבבות הנ"ל.
- יא. ולזה סיים הרמב"ם במתק לשונו, סליקו להו הלכות טומאת צרעת, פי' דגבי הצדיקים שאין מדברים לשון הרע על בני אדם אחרים רק כל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה, להם באמת סליקו להו הלכות טומאת צרעת, שלא תבא עליהם הצרעת ח"ו, כי אינם מדברים לשון הרע על בני אדם רק כל שיחתם הוא בדברי תורה וחכמה.
- יב. ומיושב גם קושייתנו מדוע הזכיר הרמב"ם ענין טומאת צרעת שאינו נוגע לזמנינו. אך להנ"ל מיושב, דהרי הלשון הרע הוא רעה חולה שבני אדם אינם נזהרים בו בעוונותינו הרבים ועל כן הוא נוגע לכל עת ולכל זמן, ושפיר העתיקו הרמב"ם ביד החזקה, ועוד האריך בזה.

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

לך אכול בשמחה לחמך ושְׁתֵה בְּלֵב טוֹב יַיִן

ח"ב כח ע"א וע"ב

רבי חייא קם ליליא חד למלעי באורייתא, ויהוה עמיה ר' יוסי זוטא, דהוה רביא. פתח ר' חייא ואמר, (קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך ושְׁתֵה בְּלֵב טוֹב יַיִן, כי כָּבֵד רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיךָ. מאי קא חמא שלמה דאמר האי קרא.

אלא שלמה כל מלוי בחכמה הוה, והאי דאמר לך אכול בשמחה לחמך, בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקודשא בריך הוא, קדשא בריך הוא מקרב ליה לנביה, ויהיב ליה שלוח וניחא, בדין נחמא וחמרא דאכיל ושתי, בחדוה דלפא, בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בעובדוי.

אמר לו אותו תינוק, אם כך, הרי אמרת שכל דברי שלמה היו בחכמה, איפה כאן החכמה? אמר לו, בני, בשל את בשולך ותראה את הפסוק הזה. אמר לו, בטרם בשלתי ידעתי. אמר לו, מנין לך?

אמר לו, קול אחד שמעתי מאבי שְׁהִיָּה אומר בפסוק הזה, וכו' בא רבי חייא ונשקו. אמר, תייד בני, דבר זה השארתי בשבילך, ועכשו ידעתי שרוצה הקדוש ברוך הוא לעטר אותך בתורה.

אמר ליה תהוה רביא, אי הכי, הא אמרת דכל מלוי דשלמה בחכמתא הוה, אן הוא חכמתא קא. אמר ליה ברי תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה מנא לך.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה שבקנא בניך, והשתא ידענא, דקודשא בריך הוא בעי לאעטרא לך באורייתא.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה שבקנא בניך, והשתא ידענא, דקודשא בריך הוא בעי לאעטרא לך באורייתא.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה שבקנא בניך, והשתא ידענא, דקודשא בריך הוא בעי לאעטרא לך באורייתא.

זהר השבת

ומענין בזיון התלמידי חכמים ח כתב החיד"א זצ"ל בספרו יוסף תהלות (מזמור י"ד) זז"ל: ה' השקיף על בני אדם לראות היש משכיל דורש וכו'. אפשר דמתאונן על מיעוט הלימוד ועל העשירים שאין מחזיקים ביד לומדי תורה, ובזה אינם יכולים הת"ח ללמוד, דטרידי המה למצוא טרף לביתם. וזהו שכתוב לראות היש משכיל שעוסק בתורה, או אם ימצא עשיר מחזיק ביד התלמיד חכם, דורש את, דורש את ה' אלקיך תירא לרבות תלמידי חכמים (פסחים דף כ"ב ע"ב), וראה הכל סר, יחדיו לא משכיל ולא מחזיק אין עושה טוב, אין מי שיעשה טוב שהיא התורה, אין מי שיעשה לתלמיד חכם שילמוד, ומשום הכי אין גם אחד שיעסוק בתורה כי אין מחזיק, ומהתימה כי הלא ידעו כל פועלי און, הם העשירים אשר כל טרחם שבתם וקימתם ומשאם בהבלי העולם הז, אוכלי עמי, שהם התלמידי חכמים כמו שכתוב בפרק שני דמציעא הגד לעמי פשעם אלו תלמידי חכמים, אוכלי עמי אכלו לחם, כלומר יודעים שאם התלמידי חכמים אוכלים משלהם, נחשב להם כאילו אכלו לחם, שהם עצמם עסקו בתורה, ועם כל זאת ה' לא קראו, ונמצא שכל העון הוא על שאינם מחזיקים, ומפני כך באים ח"ו גזירות רעות, ועל זה תמהים המון העם, כי יש בדור צדיק ולמה אינו נתפס לכפר, והתירוץ הוא כי הצדיק מוכיח ואין שומע, ובזה ניצול, כמ"ש ז"ל גבי נח שהיה מוכיחם ולא שמעו תוכחתו, והם אבדו והוא ניצול, וכתוב ואתה כי הזהרתו את נפשך הצלת. וזה שאמר שם פחדו פחד כי אלהים בדור צדיק, פירוש כי אלהים מדת הדין בגזירה רעה ח"ו בדור שיש בו צדיק, וע"ז פחדו כי מסורת בידינו שהצדיק נתפס לכפר, ועתה אלהים במדת הדין בדור צדיק חיילא בכולל והוא ניצול, לזה אמר עצת עני תבישו, העצה גם התוכחה מן העני הצדיק תבישו, ואין אתם שומעים, ולכן ה' מחסהו והוא לבדו ניצול, לפי שכבר הוכיח ולא נשמע, ומאי קשיא לכו אלהים בדור צדיק, עכ"ל.

עוד כתב החיד"א ז"ל ביוסף תהלות (מזמור נ"ג) זז"ל: לראות היש משכיל דורש את וכו' אפשר להסמיק מה שכתבתי בעניותי בדרושים דאמרו ז"ל לא חרבה ירושלים עד שביזו בה לתלמידי חכמים, והיונן בה הרי היה עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, וכתבנו דאם היו מכבדים תלמידי חכמים לא היו באים לזה, דהתלמיד חכם חשוב בעיניהם והיה מוכיחם ושומעים לדבריו, אבל כיון שהתלמידי חכמים בזוים שומע אין להם, ובאו לידי עבירות גדולות ומשום הכי החמירה התורה בכבוד החכמים, וכתוב את ה' אלקיך תירא לרבות תלמידי חכמים כי הוא יסוד מיסוד התורה, עיין שם באורך. וזהו שכתוב לראות היש משכיל שדורש את לרבות תלמידי חכמים, דאם מכבדים התלמידי חכמים ויראים מהם היו מוכיחים, ויש מקוה לישראל לשמור התורה עכ"ל, עיין שם.

המשך יבא

בְּדַרְכֵי הַזֵּהָר

סֵפֶר מְלַמְדִים וְהַזֵּהָר

דְּרָשָׁה בְּבֵית שְׁמֵשׁ הַשָּׁוֶן תשע"א

חֲזוֹק וְהַתְּעוֹדוֹרוֹת לְמַלְמְדִים לְלִמּוּד סֵפֶר הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ, וּבִפְרָט לְנִעְרִים קְטָנִים, פְּמִבּוֹאֵר בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, מִכ"ק אֲדַמּוּ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

בְּרִשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוּנִים, רֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְלַמְדֵי תִינוּקוֹת מִזְפֵי הַרְבִּים פְּכוּכָבִים לְעוֹלָם וְעַד, וְכֹל הַקְּהַל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה.

אוֹדָה ה' מְאֹד בְּפִי, וּבַתּוֹךְ רַבִּים אֶהְלֶנּוּ, אֲשִׁירָה לָהּ כִּי גָמַל עָלַי.

בְּרֵאשִׁית אֶפְתַּח בְּדַבְרֵי הַגְּמְרָא בְּכַא מְצִיעָא (דף פ"ה ע"א): אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב וְאָמַרִי לָהּ אָמַר רַבִּי חִיָּא בַר אֲבָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, וְאָמַרִי לָהּ אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, כָּל הַמְּלַמֵּד אֶת בֶּן חֲבֵרוֹ תוֹרָה זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה שְׁנֶאֱמַר (רַמְיָהוּ פֶּרֶק ט"ו י"ט) "אִם תָּשׁוּב וְאֲשִׁיבְךָ לְפָנַי תַּעֲמֵד", וְכֹל הַמְּלַמֵּד אֶת בֶּן עִם הָאֶרֶץ תוֹרָה אֶפִּילוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר גְּזֵרָה, מְבַטְלָהּ בְּשִׁבְלֹהּ, שְׁנֶאֱמַר "וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מִזוּלָּל כְּפִי תִהְיֶה".

אָמַר רַבִּי פְּרָנְךָ אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן כֹּל שֶׁהוּא תַלְמִיד חֶכֶם, וּבְנֵו תַלְמִיד חֶכֶם, וּבֶן בְּנֵו תַלְמִיד חֶכֶם, שׁוֹב אֵין תוֹרָה פּוֹסְקַת מְזַרְעוֹ לְעוֹלָם שְׁנֶאֱמַר, (יְשַׁעְיָהוּ פֶּרֶק נ"ט כ"א) "וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרִּי

אשר שמתי בפיד לא ימושו מפיד, ומפי זרעך, ומפי זרע זרעך, אמר ה' מעתה ועד עולם". מאי אמר ה', אמר הקדוש ברוך הוא, אני ערב לך בדבר זה! מאי מעתה ועד עולם, אמר רבי ירמיהו מכאן ואילך תורה מחזרת על אכסניא שלה.

ברוך ה' זכיתי שעוד נכד, גמר את הא'-ב' ואת העברי אותיות התורה הקדושה.

ידוע הספור מהגר"א זכר צדיק לברכה (שנכדי זכה להיות מצאצאיו) שכבד ביותר את הרבי שלמדו אותיות א'-ב' ועברי, ואמר שהוא בודאי למדו תורת אמת מה שאין פן בשאר רבותיו.

הבעל התניא זכותו יגן עלינו אמר: שצריכים ללמד עם הילדים א'-ב' עם נקודות קמץ א'-א, קמץ ב'-ב, ולהשגיח שהילדים יגידו את העברי ברור, שמכל מילה נברא מלאך, והמלאכים מגנים על הילדים עם אבותיהם, ומלמדיהם.

וכידוע קדשת האותיות והנקודות שהם למשה מסיני, וכמובא בזהר ובתקוני זהר בכמה מקומות, ולא רק האותיות ונקודות עצמן אלא אפילו שמותיהם, וכמובא שם ששמות הנקודות הם ראשי תבות שמות מלאכים וכו'...

ועל כן עלי לתן תודה למלמד שלמד את הילדים א'-ב' ועברי.

ובפרט כעת שזכה להתחיל חמש ויקרא שהוא פרשת הקרבנות, ואי אפשר לשער גדל מעלת למוד הקרבנות, ובפרט של תינוקות של בית רבן, ואזכיר רק בקצור על מעלת הקרבנות מהמובא בזהר הקדוש פרשת נח, שאם נח היה מביא קרבן לפני המבול היה השם יתברך מוחל לכל העברות ולא היה מביא מבול לעולם, ואחר שנח יצא מן התבה וראה העולם שמים, עמד וצעק רבונו של עולם מדתך רחום וחנון, איפה הרחמנות שלך שחרבת ומחקת עולם גדול כזה של 10 דורות?

המשך בעמוד לב

כבוד התפילה לְסִפּוּר תְּהִלּוֹת ה' וְנִפְלְאוֹתָיו

מעשה מופלא על כח קדושת הצדיקים ופעולתם לפני בוראם לבטל גזרות רעות וקשות מעל עם ישראל.

והזכות הגדולה של שמירת כבוד התפילה שלא לדבר כלל בתפילה מתחילתה ועד סופה. כמו כן מתוארת כאן סידרת 'מקרים' אקראיים, המצביעים על השגחה פרטית מופלאה. ההשגחה העליונה גרמה להפגש עם סיפור זה שלש פעמים בצירוף נסיבות מדהימות שאין להן כל הסבר מלבד העובדא שיד ה' מכוונת את עולמנו, בהשגחה מיוחדת ונפלאה ביותר, שהובילה לפרסומו של סיפור נפלא זה.

מתפרסם בזאת על ידי הרה"צ רבי **שלום יהודה גראס** שליט"א
מזכה הרבים הנודע בחיבוריו בישראל
על הכשרות, הצניעות, ועניית אמן כהלכתה

כדברים הללו סיפר לי הרב אליהו פרץ שליט"א:

סיפור זה שמעתי אותו מפי אבי מורי החכם השלם החסיד כמוהר"ר יעקב פרץ זלה"ה הריני כפרת משכבו נלב"ע ערב יו"כ ה'תשס"א.

נס גדול שנעשה ע"י

הרה"ק המקובל רבינו פנחס הכהן בן רבי ברוך אזו"ג זצ"ל

הרב הקדוש המלומד בניסים המקובל האלקי רבינו פנחס הכהן בן ברוך אזו"ג זיע"א, היה גר בעיר התורה מראכש, והיה מבאי ביתו של המלך של דרום המדינה הנקרא בלשון ערבי "אַלְ גְּלוּוִי", והמלך היה אוהב אותו מאוד ומקרבו, ועל כל צרה שלא תבוא על הקהל היהודי, הוא היה מרואי פני המלך לביטול הגזירות.

אמנם במרוקו באותה תקופה נחלקה המדינה לשתי רשויות, המלך ששלט בצפון ובמרכז ובירתו העיר פאס, והמלך של הדרום והסהרה ובירתו מראכש הוא הנקרא "אַלְ גְּלוּוִי" הנ"ל.

ופעם מספר סוכנים של מלך הצפון מוּלְאֵי אַלְחָסֶן רצו לשלוח יד במלך הדרום.

הם הכינו תכניות שביום פלוני ובשעה פלונית ברגע בו תעבור שיירת המלך בפרברי העיר מראש, יתקפוהו הסוכנים הנ"ל בקרקע בתוספת סיוע כח אוירי ממטוס שיתקפהו בו זמנית, ויחסלו אותו.

רוח הקודש גלויה לעינים

מזימתם זו התגלתה ברוח הקודש לרבינו פנחס הכהן בן ברוך אזו"ג הנ"ל. חיש מהרה בא בעוד לילה והתדפק על דלתי הארמון בצעקה. מאחר והוא היה מרואי פני המלך הרשוהו להיכנס לפני ולפנים עד חצר הפנימית מקום מושב המלך. רבי פנחס פתח ואמר למלך שכך וכך נגלו אליו האלוקים, וכך נמסר לו ברוח הקודש.

ועל כן על המלך לשמור את נפשו לבל יפול לפח יוקשים. המלך בידעו כי איש אלוקים קדוש הוא רבי פנחס הכהן בן ברוך זיע"א, אמר לו שכן יעשה וישמור דרכו.

המלך עשה בחכמה ובתחבולה להשאיר התוכנית על כנה בלא לבטלה, אלא שהוא המלך עצמו לא יהיה עם השיירה.

הוא ציוה על אנשי הצבא להיות מוכנים להיום הזה ולהשעה הזו. וכך אכן היה שברגעים האמתיים שסוכני החרש רצו לתקוף, תיכף ומיד תפסו אותם אנשי הצבא ומזימתם נתבטלה.

ויהי הדבר לפלא עצום, והתפרסם המעשה הזה בכל רחבי הממלכה שהרב של היהודים הציל את המלך מהתנקשות, והכל מפי רוח הקודש.

כששאל המלך לאחר מעשה את רבי פנחס הכהן בן ברוך זצ"ל, במה זכה הוא בכוח הראייה השמימי הזה להיות בחינת "הרואה", אמר לו הרב זצ"ל שעומדת לו הזכות שמעודו נער קיבל על עצמו שלא לדבר בשעת התפילה ואפילו בין הפרקים ואפילו בדברי תורה.

ואכן תפילותיו היו כשל אחד השרפים קדושי עליונים, כאשר יעידו יגידו כל רואיו.

זכותו תהא מגן וצינה עלינו ועל כל ישראל, שנזכה לשמור פינו מחטוא בלשונינו בשעת התפילה, אף בדברים המותרים וכל שכן בדברים בטלים.

והירצון וסיפור עובדא זו היה להעלונישמתו של מראבא מאריה ח' השלם והחסיד כמוהר"ר יעקב בר חמוי פרץ זלה"ה הכ"מ שסיפר לי ממה שראה ושמע בהיותו תלמיד ישיבה בעיר מראש ומבאי ביתו של הרה"ק רבי פנחס הכהן בן ברוך זצ"ל.

המשך יבא

ספר מִזְבַּח הַרְבִּים פְּהִלְכָתָה

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְבַּח את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדו"שים, ספרי מוסר ועוד, ובְּכֻלֵּל זה מי שְׁמַדְפִּיס ספרים לְהַזְהִיר אֶת
הרבים, או שְׁנוֹתוֹן כֶּסֶף לְהַדְפִּיס

נלמד מדבריו לענינינו. מה בדברים יחידים בלבד בכל דבר לעצמו הוי בכלל מזכה הרבים, אם כן מכל שכן וקל וחומר ב"ב של ק"ו כשמציילים יהודים מרדת שחת ובבת אחת אנו מזכים אותם ליהפך ליהודים כשרים נאמנים שומרי תורה ומצוות כמה זכותם אנו זוקפים לעצמינו בפעולה אחת, ומכאן שאין לשער ולתאר הזכויות הרבות והגדולות שאנו זוכים בזה אם נגיע למיליוני היהודים בפעם אחת במשלוח ספרי יסודות היהדות - על ידי הדואר - דהיינו: על קדושת השבת, טהרת המשפחה, כשרות, תפילין, מזוזות ועוד, האם אפשר לנו לקבל מושג אפילו הכי קטן מה גודלים ורבים זכויותינו שהננו זוכים בזה בבת אחת.

גודל המצוה לזכות את הרבים על ידי ספרים

ב. זאת התורה אדם כי ימות באהל. זאת התורה אדם - האדם הוא בבחינת ספר-תורה.

בשנת ת"ר היה הרב הקדוש ר' יצחק מוורקי ז"ל בלובלין, ובשבת-קודש היתה ברית-מילה בבית-המדרש של הרבי מלובלין ז"ל. הדבר היה כעשרים וחמש שנים אחרי פטירתו של הרבי מלובלין (נפטר בט' באב, שנת תקע"ה). באו אל הברית-מילה כל גדולי העיר, וערכו הסעודה על השולחן שהרבי היה מיסב אליו בחייו. את השולחן העמידו ממזרח למערב, וחשבו שהרבי מוורקי ישב בראש השלחן, ממזרח. אך הרבי סירב לעשות כן, ואמר:

- בחייו של רבינו לא הלכתי מעולם למעלה מחצי בית המדרש מיראת רבנו. והוא ישב למטה בקצה השולחן, לצד מערב. נדחק כל הקהל סביבו לצד מערב, ונהיה שם דוחק גדול. אמר להם הרבי מוורקי:

כל יהודי הוא כמו ספר, ועל-כן אין להישען עליו ולדחוקו.

שאלו הרב הצדיק ר' גציל, נכדו של הגאון ה"חכם צבי" ז"ל:

- והרי ספר אחד מותר להניח על ספר שני?...

השיב הרבי: - כל אחד מישראל חייב לומר על עצמו, שהוא איננו ספר.

והיה באותה מסיבה גם הרב דמתא, הגאון המפורסם ר' משולם זלמן אשכנזי, זצ"ל אב"ד דלובלין. נענה הגאון ואמר:

- אילו לא באתי אלא לשמוע דבר זה די.

ומתוך הדברים נתגלגלה השיחה על גודל המצוה לזכות את הרבים בספרים ועשה אז הגאון הנזכר צוואה, שאחר פטירתו יתנו כל הספרים שלו לבית המדרש לתועלת הרבים, וצוואתו קוימה.

וזו בעצם כל מטרתנו שעל ידי משלוח ספרים למיליוני היהודים על ידי זה נזכר בפועל לשוב אל ה' ולקיים מצוותיו.

המזכה את הרבים בתוכחה להחזירם בתשובה - הגאולה תלויה בו.

ג. ראה עיני ספר חזיונות כתובים באצבע מיד הקדוש רבנו הרב חיים ויטל צוק"ל בכתב יד ממש ושם נאמר דרבנו האריז"ל היה מזהירו תמיד ובחלום ידבר בו שירבה דרשיו להוכיח לעם ולהחזירם בתשובה ובזה תלויה הגאולה, ואין קץ לשכרו.

(מחזיק ברכה להחיד"א, אורח חיים, רצ מספר הקדוש מקדש מעט).

הטובות הגדולות הבאים על המזכים את הרבים בדברי תוכחה

ד. למד אדם ולימד, ושמר ועשה, והיה סיפק בידו למחות ולא מיחה הרי זה בכלל ארור - לא למד אדם ולא עשה ולא שמר ולא למד לאחרים ולא היה ספק בידו למחות ומיחה הרי זה בכלל ברוך. (ויקרא-רבה כה)

מפני מה זכה ירבעם למלכות? מפני שהוכיח את שלמה. (סנהדרין קא:)

יאהב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם נחת-רוח בא לעולם, טובה וברכה באין לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם. (תמיד כח)

כל המוכיח חברו לשם שמים זוכה לחלקו של הקדוש-ברוך-הוא, ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד. (שם)

המשך בעמוד לב

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

למפעל החשוב ה"זהר העולמי".

תזכו למצוות ותודה רבה על שהענקתם לי את הסט של הזהר עם כל הפרקים במהדורת פיס שאני יכול ללמד גם בדרך.

בזכותכם אלמד בלי נדר כל יום 15 דקות ויותר כל יום. - הסט מפאר ומרשים. יהי רצון שאכן יקרב את הגאולה בזכות פעלכם ולמוד הזהר והפצתו בקרב עם ישראל.

בירנבאום דב

לכבוד מפעל הזהר העולמי שעל ידי "חברת מזפי הרבים" באמת תודה גדולה ומכפלת שזפיתם אותי, בקבלת סט שלם של ספרי הזהר סט חלקים, וכן ספר תקוני הזהר מנוקד, וכן ספר אמירת הזהר כהלכתה.

אהרן ליברטי

לכבוד ראשי מנהלי ותורמי המפעל העולמי להפצת הזהר הקדוש כל אחד ואחד בשמו הטוב יברך מפי עליון, שלום וברכה.

ברגשי גיל ושמחה קבלתי את סט הזהר שבנדיבות לבכם נתתם לי את זה חנם אין כסף למען הפצת הלמוד בספר הקדוש הלז ולמען להרבות העסוק בלמוד הספר הזה ולמעלה בקדש מה ששלחתם לי את זה דיקא בחדש זה אלול, חדש הרחמים והסליחות, אשר מנהג ישראל קדושים לעסק בלמוד התקונים שבזהר הקדוש. וידוע מספרים הקדושים ענינים גדולים ונשגבים על ענין זה, ובדאי יהיה זה לזכותכם ולזכות התורמים החשובים.

היא רעוא מן קדם אבוהון די בשמיא, שבזכות רשב"י זיע"א בעל הזהר תזכו להמשיך בפעלותיכם הענפות, וזכות למודי וזכות כל הלומדים שנתרבו על ידיכם בספר הזהר ועמדו לכם ולתורמים החשובים להתברך בכל מילי דמיטב במהרה בימינו אמן.

אסאן הצלחה, כעתירת:

מרדכי ד. קליין - בית שמש

זהר השבת

המשך מעמוד ל

כל היודע להוכיח ומוכיח את הרבים, הרי הוא עושה קורת-רוח לפני קונו.

(תנא דבי אליהו רבה ג)

מזה [מפינחס] ילמד האדם שיקנא את קנאת ה' צבאות כשרואה איזה חילול השם או חילול התורה. ראה איך החזיק לו השם יתברך טובה וחסות וברית שלום, עד כאן לשונו.

(של"ה הקדוש בעשרה הלולים)

כתב הרמ"א ביורה-דעה (שלד בסופו) ובחשן-המשפט (סימן יב) מתשובת מהר"י וייל (סימן קנז) דנהגו עכשיו שלא למחות בעוברי עבירה משום שיש סכנה בדבר, מזה דשו רבים וכהיתרא דמו להם לחנף לאשר לו שם ויד קצת אצל שום שררה או שאר תקיפות אף-על גב דלא ברי היזקא, על כן תפוג תורה. ולעניות דעתי טעות גמור הוא זה ודברי מהר"י וייל לא נאמרו אלא בברי היזקא ואי לא תימא הכי בטלת לא תגורו מעיקרא דודאי לא נאמר לא תגורו כי-אם בדאיכא מקום לירא כמו שכתוב בנדה (דף סא, ועיין זה בשו"ת הרשב"א הובא בבית-יוסף חושן-המשפט יב), וכו', ושופט הממונה על ישראל לרדות העוברים ומקיים לא תגורו יזכה למחיצת פינחס המקנא, ורעה אליו לא תאונה.

(פתחי תשובה בשם בכור שור)

כל ההוא בר נש דמקני לה לקודשא בריך הוא לא יכיל מלאכא דמותא לשלטא בה כשאר בני נשא.

(זהר הקדוש, חלק ג, דף כט:)

כל מי שיש בידו יכולת למחות ומוחה ונוקם נקמות מהרשעים בעולם הזה, הקדוש-ברוך-הוא כורת עמו ברית ולזרעו אחריו כמו שעשה לפינחס.

(ראשית חכמה, שער הקדושה, פרק יב, בשם הר"י אבוהב זצ"ל)

המשך יבא

המשך "דרכי הזוהר" מעמוד כו

אמר לו הקדוש ברוך הוא רעיא שטיא ה"ה לך להקריב קרבנות לפני המבול, ומאריך שם בגדל מעלת משה רבינו שמסר עצמו על כלל ישראל.

וכתוב בספר הקדוש אגרא דפרקא, (אות קכ"א), שהתורה של תינוקות של בית רבן נקראת תורה לשמה, ותורה לשמה נקראת תורת אמת, כמבואר במלאכי (ב', ו-ז) "תורת אמת היתה בפיהו, ועולה לא נמצא בשפתיו, בשלום ובמישור הלך אתי, ורבים השיב מעון". כי שפתי כהן ישמרו דעת, ותורה יבקשו מפיהו, כי מלאך ה' צבאות הוא.

המשך הדרשה בחוברת הבאה